

træde — er inde paa Sagens Kærne. Der staar i Bemærkningerne til § 1 følgende, som jeg med Formandens Tilladelse vil oplæse: „En virkningsfuld Bekæmpelse er tværtimod kun mulig, saafremt det kan lykkes Myndighederne at faa tilvejebragt et Samarbejde med Landbrugerne, og saafremt disse i god Forstaaelse retter sig efter de Paabud og Anvisninger, der gives til Sygdommens Bekæmpelse“. Det er utvivlsomt rigtigt, at dette vil være i høj Grad medvirkende til at hemme Smittens Udbredelse. Derimod tror jeg, at man skyder langt over Maalet — og i den Henseende kan jeg slutte mig til den ærede Ordfører for Venstre —, naar man i Paragraffen ind sætter de utroligt høje Bødestraffe, navnlig naar man gør det paa et saa spinkelt Grundlag som Uagtsomhed; thi deroverfor forekommer det mig, at disse Bødestraffe er alt for urimeligt høje, og vi vil fra vor Side i det Udvalg, som vil blive nedsat, gøre et Forsøg paa at faa ændret disse Tal noget i nedadgaaende Retning.

Naar man taler om Mund- og Klovesyge, taler alle, selv de Herrer Dyr læger, i nogen Maade som den blinde og Farverne, navnlig hvad angaar Smittekilderne o. s. v. Man har i den Retning ikke noget videre at bygge paa, man har ikke nogen videre Erfaring. Man ved saaledes aldeles ikke, paa hvilket Tidspunkt af Sygdommen der er Smittefare til Stede, om den er til Stede paa et Tidspunkt, hvor det navnlig, naar den optræder mildt, endnu ikke kan konstateres, eller først paa et senere Tidspunkt, og man vil lægge Mærke til, at de fleste af de Foranstaltninger, der træffes til Bekæmpelse af Smittens Udbredelse, som Følge deraf kommer for sent. Det gaar saaledes her, at man, som man siger, lukker Brønden, naar Barnet er druknet. Jeg tror ikke, at det, naar henses til det Standpunkt, hvorpaa Videnskaben staar paa dette Omraade, er muligt at naa videre, man kan ikke vide forud, naar der vil komme Mund- og Klovesyge i en Besætning. Man maa ikke foregøgle sig, at man ved at foretage saadanne Ændringer i den bestaaende Lov og indføre saadanne skærpede Straffebestemmelser er i Stand til i højere Grad at hindre Smittens Udbredelse, end man er i Forvejen,

I øvrigt er der mange Forhold denne Lov vedrørende, som der kunde være Anledning til at tage op til Drøftelse ved denne Lejlighed. Det er almindelig bekendt, at naar de første Sygdomstilfælde optræder isoleret paa en Egn, gaar man altid meget rationelt til Værks, man slaar de paagældende Besætninger ned, og man har i

Loven af 14. April 1920 særlige Regler, hvorefter man gaar frem. Med disse Regler, navnlig hvad Erstatningen angaar, hersker der paa sine Steder og med Rette en vis Misfornøjelse, og jeg kunde tænke mig, at man kunde benytte denne Lejlighed, hvor Ændringer dog skal foretages, til at faa en Ændring i dette Forhold. Jeg har drøftet dette Spørgsmaal med den afgaaede Landbrugsminister og ligeledes, om jeg husker ret, med den nuværende Landbrugsminister. Jeg paaviste da to bestemte Tilfælde, som jeg kendte, hvor der med fire Dages Mellemrum i to Besætninger, som laa ca. en Mil fra hinanden, men i hver sin Politikreds, var foretaget en Vurdering og Nedslagning af Besætningen, og hvor den ene havde faaet sin Besætning vurderet, saa vidt jeg husker, 160 Kr. pr. Stk. højere end den anden. Nu er det klart, at den, som fik sin Besætning vurderet lavt, følte sig forurettet, da han saa den anden Vurdering. Jeg skal ikke udtale mig om, hvilken der var forkert, og hvilken der var rigtig, men kun sige, at Veterinærfysikatet overfor mig erklærede, at den laveste var for lav, men der fandtes ingen Hjemmel for at faa en anden Vurdering. For den Mands Vedkommende, som fik for meget —, for saa vidt han fik for meget — vækker dette ogsaa en vis Opsigt af ubehagelig Art. Jeg kunde derfor tænke mig, at man kunde komme ud over dette ved at have ensartede Vurderingsregler i det mindste indenfor et Distrikt, indenfor et Amt, eller hvilken Kreds man nu vilde vælge. Jeg kunde tænke mig, at Amtet valgte en Vurderingsmand, at Landboforeningerne valgte en, og at Ejeren af Besætningerne, som skulde slaas ned, valgte en tredie, derved vilde man opnaa at have ensartede Vurderingsregler i det mindste indenfor de forskellige Amter i Landet. Jeg kunde tænke mig at foreslaa en saadan Ændring til denne Lov, hvad jeg ikke haaber vil lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen.

Foruden Vurderingen er der et andet Forhold i Erstatningsreglerne, som man bør skænke nogen Opmærksomhed, og som tidt kan være en Kilde til, at Folk føler sig forurettede og med Rette. Det er nemlig ikke altid paa et bestemt Tidspunkt, Mund- og Klovesygen optræder første Gang, men der er indenfor et Landbrug stor Forskel paa, om Mund- og Klovesygen optræder med Nedslagning af en Besætning som Resultat den 1. Oktober, eller det sker den 1. Maj. Sin Roehøst f. Eks. kan man ingen Erstatning faa for efter de Lovregler, vi har, den kan gøres